

Institut, for saa vidt angaar Øerne, og af en Prosektor i Aarhus, for saa vidt angaar Jylland, dog at der tillige paatænkes ansat en Prosektor i Odense. Taksten for almindelige legale Obduktioner er efter de for Tiden gældende Regler 50 Kr., og for saa vidt Vederlaget for Embedslægens Medvirken forhøjes, vil der formentlig ogsaa blive Spørgsmaal om en Forhøjelse af Taksten for Foretagelsen af selve Obduktionen.

Det bemærkes, at Direktoratet for Ulykkesforsikringen har anslaaet en ved noget højere Takster foranlediget Forøgelse af Udgifterne, der som nævnt udredes af Forsikringselskaberne, til *ikke* at ville faa Indflydelse paa Størrelsen af Selskabernes Præmie bl. a. under Hensyn til, at Foretagelsen af Obduktioner i Sager, der henhører under Ulykkesforsikringsloven, er relativt sjælden.

Man stiller herefter Forslag om, at Vederlaget saavel for Obduktionen som for Tilsynet dermed fastsættes af Socialministeren, idet det bemærkes, at det er en Selvfølge, at dette vil ske efter Forhandling med de paagældende Ressortministerier.

Til §§ 8 og 9.

Der henvises til Bemærkningerne til § 4.

Til § 10.

Efter Ulykkesforsikringsloven af 14. Juli 1927, § 3, Stk. 1, 2. Punktum, omfattede Forsikringen Ulykkestilfælde, der bevislig skyldes en forsikrets Forsøg paa Redning af Menneskeliv, naar dette sker i Sammenhæng med Beskæftigelse af den i Loven omhandlede Art; og tilsvarende Bestemmelse havde allerede tidligere været gældende. De af denne Forsikring flydende Udgifter blev godtgjort vedkommende Forsikringselskab af Statskassen, jfr. § 74, sidste Stk., i Ulykkesforsikringsloven af 1927.

Ved den nugældende Ulykkesforsikringslov er Bestemmelsen om Ulykkestilfælde under Forsøg paa Livredning helt udgaaet af § 3 og erstattet med Reglen i § 75, Stk. 2, der dog er udvidet, idet Begrænsningen til Ulykkestilfælde, der indtræffer i Sammenhæng med Beskæftigelse af den i Loven i øvrigt omhandlede Art, er bortfaldet. Det er i Bestemmelsen positivt fastsat, at Erstatningerne for disse Ulykkestilfælde udredes af Statskassen.

Den anførte Bestemmelse i Ulykkesforsikringsloven af 1927 gav utvivlsomt Personer, der var beskæftiget i Udlandet under saadanne Forhold, at de var forsikrede, f. Eks. Søfolk og Gesandtskabspersonale, en Ret til at være forsikrede ved Ulykkes-

tilfælde, der indtraf ved Forsøg paa Redning af Menneskeliv. Da Socialministeriet maa formene og i Anledning af et foreliggende Tilfælde overfor Direktoratet har udtalt, at Bestemmelsen i den nugældende Lovs § 75, Stk. 2, kun omfatter Redning af Menneskeliv her i Landet, har Direktoratet gjort opmærksom paa, at denne Forstaaelse af Bestemmelsen i § 75, Stk. 2, vil medføre, at de foran anførte Kategorier af forsikrede vil være uforsikrede med Hensyn til Ulykker under Livredning, ogsaa hvis Livredningsforsøget sker i Forbindelse med deres Arbejde.

Paa den anden Side har Direktoratet tillige gjort opmærksom paa, at den nugældende Lovs § 75, Stk. 2, i visse Tilfælde vil kunne give ubillige Resultater, nemlig for saadanne Personers Vedkommende, i hvis forsikrede Arbejde Forsøg paa Redning af Menneskeliv indgaar som en normal eller endog væsentlig Del, saasom Brandvæsenets og Redningskorpsets Personale samt Opsynet ved Søbadeanstalter o. lign., idet der ikke synes at være tilstrækkelig Grund til, at Forsikringselskabet, der beregner særlige Præmier for saadant farligt Arbejde, faar Ydelserne godtgjort af Staten, eller til, at saadanne — i visse Tilfælde — erhvervmæssige — Foretagender ikke skal udrede den for det omhandlede Arbejde forsikringsmæssigt set rigtige Præmie. Derimod vil der være rimelig Grund til, at Statskassen stadig udreder Erstatningen for de ovenfor nævnte Personers Vedkommende, der omfattes af den ældre Lovs § 3, Stk. 1, 2. Punktum, for saa vidt angaar Livredningsforsøg, der ikke foregaar i vedkommende Virksomheds Interesse. Direktoratet har derfor overfor Socialministeriet afgivet Indstilling om en saadan Udbygning af Bestemmelsen i den gældende Lovs § 75, Stk. 2, at de ovennævnte Synspunkter faar Udtryk i Loven.

Da Socialministeriet har ment at kunne slutte sig til det af Direktoratet for Ulykkesforsikringen ovenfor paapegede, stiller man Forslag om de herefter nødvendige Ændringer i Lovens § 3, Stk. 1, og i § 75.

Til § 11.

Hensigten med Bestemmelsen i § 80, Stk. 1, der stammer fra den første Ulykkesforsikringslov af 7. Januar 1898, hvor der ikke var paalagt de efter Loven erstatningspligtige *Forsikringspligt*, har været at give Arbejderen Vidende om, hvorvidt hans Arbejdsgiver havde tegnet Forsikring eller ej, hvilket Forhold i givet Til-